

הדבורה ז'וז'ולה

ציורים -ו. סוטייב

אף אחד לא אהב את הדבורה ז'וז'ולה,
כי הייתה מזיקה וטרדנית. ולשם מה
לתקוע את החוטם לכל דבר? והיא
תקעה. וחוץ מזה שום דבר לא מצא חן
בעיניה.

הנה, הארנב קוצ'רקה אוכל ארוחת
צהריים, והיא מיד מקנאה. פרפרים
רבגוניים רוקדים באוויר, והיא לא
מרוצה, מעירה להם הערות רעות. פילון
לוס מנגן שירים במפוחית שלו, וז'וז'ולה
לא מוצאת לעצמה מקום מרוב רעש
שהוא עושה.
עכשיו תבינו למה אף אחד לא רצה
להתיידד אתה.

אבל פעם היא בעצמה נפלה בפח. ביום
ראשון, או אולי ביום שני, לא, למען דיוק
בוודאי ביום רביעי או חמישי ישב הנמר
הצעיר פולוסטיק בכורסה נוחה תחת עץ
בנה גדול, קרא ספר ובין סיפור
משעשע אחד לשני לגם מיץ תפוזים.
ואתם צריכים לדעת שפולוסטיק רק
עכשיו למד לקרוא ולקח מהספרייה ספר
אחד אחרי שני ובמיוחד אהב לקרוא

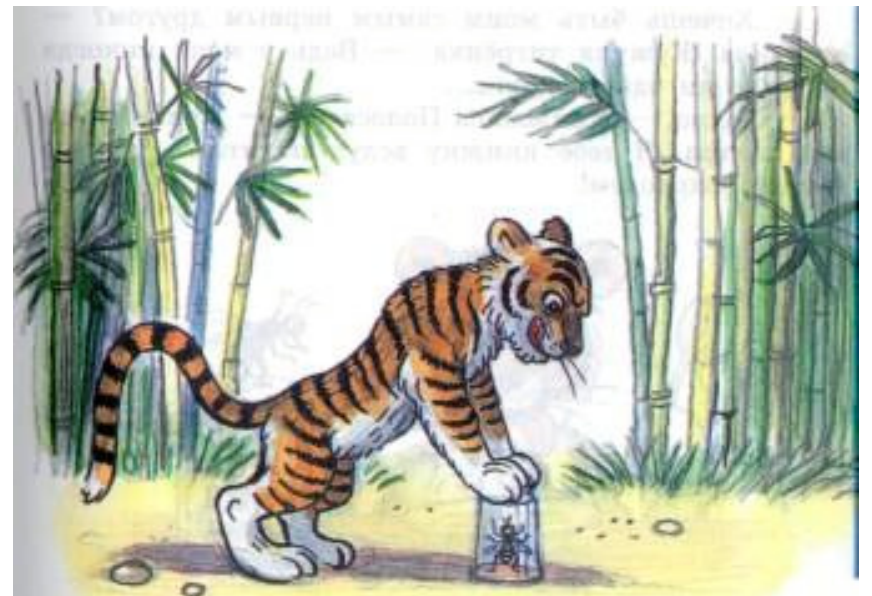
"זה - יכאב לך!"
"ולמה את רוצה להכאיב לי?" שאל
פולוסטיק "עשיתי לך משהו?"
"אעקוץ אתך כי לא מוצא חן בעיני
הצחוק שלך!"
"ואולי גם בעיני לא מוצא חן איך את
מסתובבת ומזמזמת סביב לאוזני!
אמרי, הזמנתי אתך לכאן?"
"נכון, לא הזמנת. ואותי אף אחד לא
מזמין."

ספרים מצחיקים. ותוך כדי כך גם צחק
בקול.
ובאותו היום שעליו אני מספר,
פולוסטיק לקח בספריה ספר מצחיק
במיוחד. הוא כל כך השתעשע שדמעות
ממש זלגו מעיניו והתגלגלו על הבטן
שלו.
עברה שם בסביבה ז'וז'ולה, שמעה איך
הנמר צוחק והתיישבה על משענת
הכורסה שלו. פולוסטיק לא הרגיש בה,
המשיך לקרוא ולצחוק. הרגיז את
ז'וז'ולה שהוא נהנה והתחילה לעוף
סביבו ולזמזם.
הנמר הרגיש בה ושואל "מדוע את
מסתובבת סביבי? אין לך יותר מקום,
או מה?"
"אני רוצה לעקוץ אתך" אמרה לו
ז'וז'ולה.
"לעקוץ? מה זה?"

"אא, זה רע מאוד. סימן שאין לך
חברים."

"מה לי חברים. אם ארצה, אבוא
להתארח בלי כל הזמנה!"
"זה לא נימוסי!"

"הנה נמצא מנומס אחד! עכשיו אעקוץ
אתך באף!" הודיעה ז'וז'ולה והתנפלה
על הנמר הצעיר.
פולוסטיק רק נפנף בכפותיו כדי לגרש

אותה ובאותו זמן חושב איך ללמד את
הדבורה מנהגים יפים.

בסוף בא רעיון לראשו והוא אומר
"שמעי ז'וז'ולה, אל תפגעי בי. אם
תבואי להתארח אצלי, אכבד אתך יפה."
"אא, זה כבר דבר אחר" שמחה
ז'וז'ולה.
"ומה את אוהבת לאכול?" שאל
פולוסטיק.
"אוהבת סוכר."

"סוכר? בבקשה, תכף אביא." והוא לא
רימה אותה. הלך והביא גרגירי סוכר
ושם על השולחן. ז'וז'ולה ראתה את
המטעם האהוב ושכחה על הכל. אפילו
תודה לא אמרה לפולוסטיק אלא
התחילה למצוץ סוכר.
והנמר לקח מהשולחן את הכוס הריקה
ממיץ התפוזים, התגנב אל ז'וז'ולה
וכיסה אותה בכוס ריקה. הדבורה

"אולי תהיה החבר הראשון שלי?"
שאלה את הנמר הצעיר "הרי עד עכשיו
לא היה לי כל חבר..."
"טוב" ענה פולוסטיק "תבואי הנה מחר.
אקרא לך מהספר ונוכל לצחוק ביחד!"

הרגישה פתאום שהיא תפוסה בכלי
שקוף. אז הבינה שנפלה למלכודת.
מתרוצצת שם, מזמזמת ולא שומעים
אותה.
פולוסטיק נרגע. התיישב בכורסה שלו
והמשיך לקרוא את הספר. קורא וצוחק
יותר חזק מקודם. לא פלא שלספר הזה
מחכה תור ארוך בספרייה.
רוצים לדעת איך נגמר המעשה? נגמר
בטוב. כי פולוסטיק היה טוב לב. הוא
ריחם על הדבורה ושחרר אותה.
"עופי" אמר "אבל אם תמשיכי להציק
לי או לחברים שלי, תקבלי שעור יותר
חמור! ותנסי להיות חברה למישהו."
וז'ז'ולה התחילה להתבייש
כשפולוסטיק לא פגע בה, למרות שהוא
חזק ממנה.